

Любий Едварде

КУПИТИ

Анотація книги «Любий Едварде»

Едварду — дванадцять, і він щасливчик. Йому поталанило вижити після авіатроці. Старший брат Джордан, батьки та ще 183 пасажери, які одного літнього дня сіли на літак до Лос-Анджелеса, на жаль, загинули. Вагітна дівчина, що летить до свого хлопця. Вундеркінд із Волл-стріт. Поранений ветеран, який повертається з Афганістану. Бізнес-магнат із чотирма колишніми дружинами. Жінка з дзвіночками на спідниці. Для усіх них цей політ виявився останнім. А Едвард вижив.

Його історія привернула увагу суспільства, але хлопчикові потрібно навчитися жити в цій абсолютній самотності, знайти собі місце у світі без сім'ї. Він живе з відчуттям, що частинка його залишилася у небі, назавжди прив'язана до літака й усіх його попутників. Але якось несподівана знахідка в гаражі його дядька приводить до відповідей на деякі з найглибших запитань життя. Як знайти себе, коли ти втратив усе? І як не просто вижити, а жити по-справжньому? Детальніше про книгу

Книга «Любий Едварде» — це психологічна драма про пошук сенсу життя після трагедії від американської письменниці Енн Наполітано. Авторка черпала натхнення для твору із реальної події, що відбулася 12 травня 2010 року. Авіакатастрофа забрала життя в усіх членів екіпажу та пасажирів, окрім єдиного на диво вцілілого — маленького хлопчика. Письменницю вразила ця історія: вона прагнула написати книгу про дитину, що пройшла крізь пекло, однак знайшла сили на відновлення... Рейтинг 4,08 на Goodreads із понад 196,5 тис. оцінок. Рейтинг 4,5 на Amazon із понад 30,6 тис. оцінок. Бестселер за версією The New York Times. Номінація Goodreads Choice Award 2020 у категорії Readers' Favorite Fiction. Вибір президента Books-A-Million і книжкового клубу Barnes & Noble у січні 2020 року. За мотивами роману існує екранізація: прем'єра драматичного серіалу Dear Edward від Джейсона Катінса відбулася 2023 року на Apple TV+. Хлопчик, який опинився в пастці горя

У реалістичній прозі «Любий Едварде» Енн Наполітано розповідає про дванадцятирічного Едварда Адлера, для сім'ї якого теплий, приємний літній день став фатальним. Головний герой, його батьки, старший брат і ще майже двісті пасажирів увійшли на борт літака, що прямував до Лос-Анджелеса, але вийти із залізного титана вдалося лише Едварду. Повітряне судно розбилося, як і життя маленького хлопчика. Він став «чудом світу», небаченим дивом та

об'єктом усіх новинних сюжетів. Якщо герой і прагнув слави в майбутньому, то не такої.

З місця трагедії хлопчика забрали тітка й дядько: хоч вони огортали цю травмовану дитину турботою та надавали психологічну підтримку, але легше Едварду не ставало. Він втратив усе й поступово розчинявся в безодні власних переживань... Почуття провини після смерті близьких

Скорбота з'їдала Едварда зсередини: він не міг заснути вночі, а коли вдавалося задрімати, то прокидатися було ще складніше. Головний герой залишив частинку себе десь у небі. Там, де живі його рідні, де пасажирів розмовляють про буденні речі, де є спокій. Жахливі думки увірвалися в його свідомість: чому він не помер разом із ними?

Авторка не лише розгортає історію хлопчика, вона говорить про пасажирів, з якими головний герой летів до Лос-Анджелеса. Нелінійна структура твору Енн Наполітано дозволяє глибше зрозуміти біль персонажів. Письменниця впевнено перетинає часові кордони й описує моменти із життя героя до авіакатастрофи й після неї. Відтак читачі дізнаються, хто подорожував разом із «чудом світу», які люди його оточували, чого бажали й про що мріяли.

Купити «Любий Едварде» варто всім, хто шукає історії про силу зв'язків, що допомагає пройти складний шлях до відновлення після психологічної травми. Те, що знайде головний герой вдома у дядька змусить його переосмислити своє ставлення до спільноти, яка тиснула на нього надмірною увагою...

12 ЧЕРВНЯ, 2013, 7:45

Після нещодавнього ремонту аеропорт Ньюарк-Ліберті просто блищить. На кожній лінії контролю безпеки стоять вазонки, щоб відвернути увагу пасажирів від думки про те, як довго їм доведеться чекати. Люди притуляються до стін або сидять на валізах. Вони прокинулися ще до світанку; чути втомлені голосні позіхання.

Коли сім'я Адлерів доходить до початку черги, вона завантажує свої ноутбуки та взуття у великі лотки. Брюс Адлер знімає ремінь, згортає його в рулон і акуратно кладе поруч із коричневими лоферами в сірий пластиковий контейнер. Його сини безладніші, вони кидають кросівки поверх ноутбуків і гаманців. Шнурки звисають із бортика їхнього спільного лотка, і Брюс не може втриматися, щоб не закинути їх усередину.

На великій прямокутній табличці біля них видніється текст: «Усі гаманці, ключі, телефони, коштовності, електронні пристрої, комп'ютери, планшети, металеві предмети, взуття, ремені та їжу просимо скласти в пластикові контейнери. Усі напої й товари, що незаконно перевозяться, потрібно викинути».

Брюс і Джейн Аleri обступили свого дванадцятирічного сина, Едді, поки чекали на проходження через охоронну рамку. Їхній п'ятнадцятирічний син, Джордан, стояв осторонь, поки його сім'я не пройшла перевірку.

І тут він заявляє офіцерові, який обслуговує рамку:

— Я відмовляюся проходити перевірку.

Працівник підіймає на нього погляд.

— Що ти кажеш?

Хлопець засовує руки в кишені й повторює:

— Я відмовляюся проходити через цю рамку.

Працівник, здається, горлає до всіх навколо:

— У нас тут ВІДМОВА!

— Джордане, — гукає його батько з дальнього кінця кімнати. — Що ти робиш?

Хлопець знизує плечима.

— Тату, це опромінення усього тіла. Це найнебезпечніший і найменш ефективний скринінговий апарат на ринку. Я читав про нього, і не збираюся через нього проходити.

Брюс стоїть майже за десять метрів і розуміє, що йому не дозволять повернутися через той сканер, щоби приєднатися до сина. Він вирішує мовчати. Батько не хоче, щоби Джордан ляпнув щось іще.

— Відійди вбік, хлопче, — каже офіцер. — Ти затримуєш чергу.

Після того як хлопець виконав наказ, офіцер говорить:

— Дозволь повідомити, що було б набагато легше та приємніше пройти через цю машину, ніж дозволити тому чоловікові обшукати тебе. Ці обшуки дуже ретельні, якщо ти розумієш, що я маю на увазі.

Хлопець відкидає волосся із чола. За останній рік він підріс на п'ятнадцять сантиметрів і дуже витягнувся. Як у матері та брата, його кучеряве волосся росло так швидко, що він не міг дати йому ради. Його батько мав коротке й сиве волосся. Сивина з'явилася, коли Брюсові було двадцять сім, того самого року, як народився Джордан. Батько любить показувати синові свою шевелюру й казати: «Дивися, що ти зробив зі мною». Хлопець помічає, що батько так пильно дивиться на нього, ніби намагається передати синові бодай краплинку здорового глузду.

Урешті Джордан каже:

— Є чотири причини, чому я не буду проходити через цю машину. Хочете їх почути?

Офіцер безпеки зацікавлено дивиться на нього. Він не єдиний, хто звернув увагу на хлопця, усі пасажери навколо нього починають прислухатися.

— О боже, — бурмоче собі під ніс Брюс.

Едді Адлер поклав свою руку в руку матері, уперше за щонайменше рік. Коли він спостерігав за тим, як його батьки пакували речі для переїзду з Нью-Йорка до Лос-Анджелеса (батько назвав цю пригоду «Великим збуренням»), у нього заболів живіт. Тепер хлопчик відчуває, як його

нутрощі починають булькотіти, і задумується, чи немає тут десь поблизу вбиральні. Він каже:

— Треба було залишитися з ним.

— З ним усе буде гаразд, — відповідає Джейн, намагаючись швидше заспокоїти себе, аніж сина.

Погляд її чоловіка прикуто до Джордана, але вона не може змусити себе дивитися на нього. Замість цього вона зосереджується на приємному відчутті від дотику до руки своєї дитини. Їй так цього бракувало.

«Стільки всього можна було б вирішити, — думає вона, — якби ми просто частіше трималися за руки».

Офіцер випинає груди.

— Ну ж бо, здивуй мене, хлопче.

Джордан загинає пальці.

— По-перше, я вважаю за краще обмежити вплив радіації на своє тіло. По-друге, я не вірю, що ця технологія якось запобігає тероризму. По-третє, мене верне з того факту, що уряду навіщось потрібні фото моїх яєць. І, по-четверте, — він робить вдих, — я думаю, що поза, якої людина змушена набувати всередині цієї рамки — з піднятими руками, наче її грабують, — призначена для того, щоби змусити людину почуватися безсилою і приниженою.

Агент транспортної служби більше не всміхається.

Він озирається навколо й не розуміє, чи цей хлопець, бува, не робить із нього дурня.

У кріслі колісному, припаркованому неподалік, сидить Кріспін Кокс, який чекає, поки охорона перевірить його крісло на наявність вибухівки. Старий не йме віри. Перевірити його засіб пересування на наявність вибухівки! Якби він мав хоч один вільний подих у легенях, то також відмовився би від цієї перевірки. За кого ці дурні себе мають? За кого вони його мають?

Рекомендована література

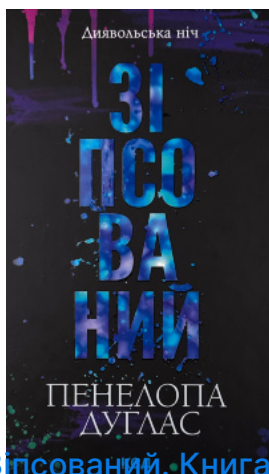
Сім чоловіків Евелін
Г'юго

Good Vibes, Good Life.
Любов до себе - ключ
до розкриття вашої
величі

Листівка

Зіпсований. Книга 1

Схованка. Книга 2

Вимикач. Книга 3

Перейти до категорії
Проза

КУПИТИ